

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Благоевград, 27.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и шести
януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Емилия Дончева

при участието на секретаря Герасим Ангушев
като разгледа докладваното от Владимир Ковачев Въззивно гражданско дело
№ 20221200500973 по описа за 2022 година

взе предвид следното:

Ю. Б. Д., ЕГН *****, адрес гр. Б., ул. „Д.В.“, е подал молба за отмяна на неприсъствено решение № 1444 от 23.03.2020 г., постановено по гражданско дело № 1098 от 2018 г. на Районен съд Р., допълнено с решение № 3177 от 30.07.2020 г. Той твърди, че на 28.09.2022 г. посетил деловодството на Районен съд Р. и останал неприятно изненадан, когато разбрал, че срещу него, без негово знание, е било водено гражданско дело и е осъден с неприсъствено решение. Въпросното дело било образувано по повод предявена искова молба от страна на „П. ООД, ЕИК ****“, седалище и адрес на управление гр. Р., ул. „Ч.Р.“, представлявано от Т.Х.Д. От значение бил фактът, че от 21.04.2016 г. постоянният адрес на Д. бил в гр. Б., а не в гр. Р., поради което не му било връчено копие на исковата молба, призовка за съдебно заседание и копие на постановеното съдебно решение. Не била спазена разпоредбата на чл. 46 от ГПК. Д. не бил редовно уведомен за образуваното срещу него съдебно производство, не му бил даден срок за отговор по исковата молба, не му била връчена по надлежния ред и призовката за първото по делото съдебно заседание. Той не могъл да узнае своевременно за заведеното срещу него дело, да се запознае с предявения иск и да организира защитата си, при което неминуемо било нарушено и правото му на защита. Постановеното неприсъствено решение по гражданско дело № 1098 от 2018 г. на Районен съд Р. трябвало да бъде отменено на основание чл. 240, ал. 1, т. 1 от ГПК и делото следвало да бъде върнато на първоинстанционния съд за ново разглеждане от друг състав.

Подаден е отговор от адвокат А. А., пълномощник на „П. ООД, назован „становище“. В него се застъпва позицията, че молбата е недопустима, алтернативно - че е неоснователна. Посочва се, че Ю. Б. Д. е бил призоваван нееднократно по делото именно на адреса в гр. Б.. На този адрес му били връчени и копия на съдебните решения /основно и допълнително/. Съгласно изискванията на ГПК и съдебната практика, специфичен бил срокът за подаване на молба за отмяна и началният момент, от който започвал да тече. Молбата за отмяна по чл. 240, ал. 1 от ГПК следвало да се подаде в преклузивен едномесечен срок. Този срок, за разлика от срока по чл. 305, ал. 1, т. 5 от ГПК, започвал да тече от момент, определен с обективен факт - връчване на неприсъственото решение на страната. Имало съществена разлика между началния момент на срока за отмяна, предвиден в чл. 305, ал. 1, т. 5, и този по чл. 240, ал. 1 - по чл. 240 бил обективен - връчване на неприсъственото решение на страната, поради което била правилна практиката, която възприемала това тълкуване. Безспорно, от съпоставката между текстовете на чл. 303, ал. 1, т. 5 и срока за тази отмяна, уреден в чл. 305, ал. 1, т. 5 от ГПК, и разпоредбата на чл. 240, ал. 1, следвал изводът, че при отмяната на неприсъствено решение законодателят не е придал на узнаването за постановеното решение правно значение. В тази специална хипотеза началото на срока било обусловено императивно от действителното връчване на решението на страната, срещу която е постановено. Приравняването на понятията „връчване на неприсъствено решение“ по смисъла на чл. 240, ал. 1 било с момента на „узнаване на решението“ по смисъла на чл. 305, ал. 1, т. 5 от ГПК. В практиката било изразено становище, че за да е налице начало на едномесечния преклузивен срок по чл. 240, ал. 1 от ГПК, следвало неприсъственото решение да е връчено на страната, и то не чрез залепване на уведомление по реда на чл. 47 от ГПК, а чрез другите предвидени в процесуалния ни закон способи - изпращане на уведомление или съобщение, както било в настоящия случай. ВКС приемал, че за установяване редовното връчване на неприсъственото решение са допустими всички способи на връчване, връчването на друго лице по реда на чл. 46, ал. 1, както и прилагане фикциите за редовност на връчването, установени в чл. 50, ал. 2 от ГПК. В настоящия случай, видно от разписката за връчване, съдебното решение било връчено на 30.04.2020 г. на сина на молителя, а на 13.12.2020 г. - на майка му. Нито едно от двете лица не било отказало да вземе съобщението. Повече от две години след връчване на съдебния акт била депозирана настоящата молба, което я правело просрочена. Тя била депозирана извън преклузивния срок и следвало да бъде оставена без разглеждане, като недопустима. Молбата била и неоснователна. Д. получавал редовно, именно на посочения адрес в гр. Б., призовки и документи по делото и не бил възразил за нито едно връчване. Кръгът на лицата, на които били връчвани книжата, бил именно такъв, какъвто бил визиран в хипотезата на чл. 46 от ГПК. Моли се за оставяне на молбата без разглеждане или без уважение. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

Прие се писмено доказателство - удостоверение за промени на постоянен адрес, с изх. № РБН22-ГР94-2552 от 19.08.2022 г., издадено от администрацията на район „Б.“, Столична община, от което е видно, че постоянният адрес на молителя към датата на образуване на делото пред Районен съд Р. е бил в гр. Б..

Окръжният съд установи, че молбата за отмяна на неприсъственото решение е редовна и допустима, но се явява неоснователна.

Производството по реда на чл. 240, ал. 1 от ГПК е извънinstancионно, тъй като съдът не действа като инстанция по същество. Той не проверява правилността на оспореното решение, а само се произнася по наведените доводи за накърняване на основния процесуален принцип - правото на защита на страните по делото /аргумент от чл. 9 и 10 от ГПК/, вследствие на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, уреждащи надлежното връчване на съдебните книжа, призоваването на страните и осигуряването на тяхното участие в процеса.

Нормата на чл. 240, ал. 1 от ГПК разглежда случаите, при които страна е била лишена от възможност да участва в делото. Тя брани конституционно признатото право на защита на гражданите и юридическите лица във всички стадии на процеса /чл. 122, ал. 1 от КРБ/.

Причините, които са възпрепятствали страната да участва в съдебното производство, са изброени в т. 1-3 на чл. 240, ал. 1 от ГПК: а/ ненадлежно връчване на преписа от исковата молба или призовките за съдебното заседание; б/ невъзможност да узнае своевременно за връчването на преписа от исковата молба или призовките за съдебното заседание поради особени непредвидени обстоятелства; и в/ невъзможност да се яви лично или чрез повереник поради особени непредвидени обстоятелства, които не е могла да преодолее.

В случая се релевира основанието по чл. 240, ал. 1, т. 1 от ГПК, но Окръжният съд не констатира то да е налице.

Екземпляр от исковата молба е бил надлежно връчен на самия молител на 10.03.2019 г., на адреса му в гр. Б., видно от разписката на лист 48 от делото на Районен съд Р.. Призовките за откритите съдебни заседания на първата инстанция също са били получени, по разрешен от закона процесуален ред - чл. 46, ал. 1, ал. 2, изр. 1 и 2, и ал. 4, изр. 1 от ГПК, от майката, зетя и пълнолетните деца на молителя, живеещи в едно домакинство с него, които са поели задължение да му ги предадат. Дали са сторили последното, или не са, не е предмет на разглеждане в рамките на настоящото съдебно производство. Процесуалните права на Д. не са били нарушени. Делото е продължило цели 2 години на първа инстанция и ако той е имал желание, нищо не го е спирало да вземе участие в същото. Молбата му не се подкрепи от доказателствения материал и трябва да бъде оставена без уважение.

С оглед на направеното искане и на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК, в полза на насрещната по молбата страна следва да се присъдят направените по настоящото дело от нея разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

В редакцията на текста на чл. 240, ал. 1 от ГПК не се съдържа изрична забрана за обжалване на решението по отмяната, но същата следва от смисъла и съдържанието на това съдебно производство. Производството по отмяната има различен предмет от въззивното производство, тъй като в случая е налице влязло в сила първоинстанционно неприсъствено решение, т. е. приключило съдебно производство и въззивният съд постановява своето решение, единствено преценявайки визираните в процесуалния закон основания за отмяна.

Отмяната на неприсъственото решение не е стадий от исковия процес, понеже същото е необжалваемо, а представлява самостоятелно извънinstancионно средство за защита. Постановеният от настоящия съд акт по чл. 240, ал. 1 от ГПК няма характер на въззивно решение, приключващо производство по чл. 270-272 от ГПК, поради което и няма да подлежи на инстанциионен контрол /така и Определение № 126 от 17.03.2021 г. на ВКС по ч. т. д. № 263/2021 г., I т. о., ТК, докладчик председателят Е.Ч./.

Воден от изложеното, Окръжен съд Благоевград, Гражданско отделение, Четвърти въззивен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на Ю. Б. Д., ЕГН *****, адрес гр. Б., ул. „Д.В., за отмяна на неприсъствено решение № 1444 от 23.03.2020 г., постановено по гражданско дело № 1098 от 2018 г. на Районен съд Р., допълнено с решение № 3177 от 30.07.2020 г.

ОСЪЖДА Ю. Б. Д., ЕГН *****, адрес гр. Б., ул. „Д.В., да заплати на „П. ООД, ЕИК *****, седалище и адрес на управление гр. Р., ул. „Ч.Р., представлявано от Т.Х.Д, направените от дружеството по настоящото дело разноски - адвокатско възнаграждение от 1000 /хиляда/ лева.

Настоящият съдебен акт не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____